FÅRM OCH HEM.

Vårsång.

Fjärran från mig, älskade, blommar din kind,
fångar din blick ljuset af våren, som stiger.
Fjärran från mig föres af himmelens vind
doften af frön, dem solen till fruktbarhet viger,
fjärran från mig, älskade, glider din dag
nu som en sky, hän öfver tindrande ängar,
fjärran från mitt blods vårliga, darrande strängar.

Fjärran från dig, älskade, brinner min famn
eldig och varm; hemlandets gyllene liljor
bli i min hand svärd för ditt älskade namn
smidda till kamp, hårdade hårda till viljor.
Fjärran från dig, landsflyktig, bär jag mitt lif
liksom en hjälm, örnvingad, kröntt af din ungdom,
fjärran från dig, älskade, går jag till strid
solig af kraft, fylld af mitt väsendes mandom.

Fjärran från mig, älskade, skåda du får
hafvet som ler, lindar sin arm omkring jorden,
fjärran från mig födes ur knoppande snår
lif invid lif — blomningens stund snart är vorden.
Fjärran från mig bringas mitt bud till din famn,
flyr som en sky bort öfver tindrande ängar,
fjärran från mig, hän mot ditt älskade namn,
tonar på nytt hymnen från brusande strängar!

Gösta Adrian-Nilsson.

Mejeri-vinkar.

En skurborste och skållhett vatten äro bra mycket bättre rengöringsgrejor för mjölkkärlen än den gamla ärevördiga disktrasan. — Mjölkredskapen äro i många fall och mer än någonting annat ansvariga för en ökad bakteriemängd i mjölken, eller rättare sagdt: mjölkredskapens vanskötsel är förnämsta orsaken till bakterietillväxten. — Den farmare, som ägnar sig åt mjölkproduktion i afsevärd omfattning, skall snart finna, att han har händerna fulla, men om han sköter handteringen rätt skall han rikligen belönas med kontanta pängar. — Mjölkproduktion, hönsafvel och trädgårdsskötsel äro trenne näringsgrenar, som passa väl tillsamman. — Man har funnit, att om mjölk, som fått lindrig bismak, slås i öppna kärl och placeras på en sval, luftig plats till dess att den är färdig att skummas, så försvinner i regel osmaken. I sådana fall, då detta tillvägagående ej hjälper, bör man förvara den afskummade grädden i ett särskildt kärl för sig och på en sval plats. Grädden kärnas till smör, hvilken ältas och saltas på vanligt sätt. Smöret lägges i en djup kittel öfver elden med en stor, i skifvor skuren på potatis för hvart pound smör. Smörmassan kokas nu till dess att potatisskifvorna bli bruna, hvarefter smöret afsilas i lerkrukor för att användas som matsmör. Denna process aflägsnar all bismak hos smöret och gör detsamma tjänligt för all slags matlagning.

Hönsafvel i stadsutkanten.

Ehuruväl hönsaflare ute på farmen har vissa fördelar framför sin kollega i eller nära staden är den sistnämnde dock icke så illa situerad som "vid första påseendet" kan tyckas. Farmaren kan, förstås, odla det mesta af hönsfodret, och hans typpor ha tillräckligt svängrum för att på egen hand kunna skaffa sig en icke ringa procent af den behöfliga animala födan. Men å andra sidan har hönsägaren i förstaden eller stadsutkanten den stora fördelen att befinna sig närmare en marknad, med alltid stark efterfrågan och särskildt förmånliga priser. Och om förstadsmannen blott förstår sin sak kan han skaffa sitt hönsfoder ofantligt billigt och af ypersta slag, i farm af bröd- och köttaffall, allmänt köksaffall och skummjölk. Vi ha just nu i tankarna en kvinna, som i en storstad idkar restaurantrörelse i ordinär skala. Hon har också ett hönseri omkring tolf mil från staden, och dit sänder hon en gång i veckan från sex till tio potatissäckar öfverloppsbröd till hönsen — bröd som annars skulle bortkastats. Resultatet är, att hon gör en stor vinst på de höns och ägg, som hon säljer. Ett annat slags hönsfoder, som den staden närboende hönsuppfödaren kan skaffa sig i stora kvantiteter, är färsk kärnmjölk från de stora mäjerierna eller smörbolagen. Dylika bolag sälja en massa kärnmjölk, men icke på långt när så mycket däraf som de kunna sälja, ty större delen af denna öfverloppsartikel tömma de i kloaken; så att om en hönsaflare önskade köpa denna kärnmjölk, femgallonsvis t. ex., kunde han utan tvifvel få den mycket billigt, månända för 5c. per gallon, ty nog vill väl smörmannen hellre sälja kärnmjölken, äfven till sådant pris än slå bort den. Kärnmjölk är en synnerligen god och tjänlig föda för höns, som hållas instängda för att gödas.

SMÅPLOCK FÖR FARMEN.

Se öfver redskapen, reparera, upp dem och skaffa ny sådan, då något saknas.

•

Om arbetet på en farm planlägges på ett förnuftigt sätt, kommer mycket mer att uträttas både af farmaren själf och af hans arbetsbiträde. Planlöshet är ett fördärf för allt arbete, och ej minst för landtmannens.

•

Potatisen håller sig längre frisk i källare och gropar, om ett lager af kalkbitar lägges öfver den. När kalkbitarne ramla ned mellan potatisen och smulas sönder, innan de nå marken, upptager kalken i sig potatisens fuktighet.

•

Då temperaturen plötsligt faller, kan en storm väntas söderifrån. Stiger den hastigt, kommer en storm från norr. Vinden blåser alltid från en trakt, där vackert väder är rådande, mot den punkt, där en storm håller på att samla sig.

•

I hvarje stall bör finnas ett foderrum, där kraftfoderlåren har sin plats och dit stråfodret nedsläppes från skullen, samt om möjligt en selkammare, där alla eller åtminstone ej i dagligt bruk använda seldon, skotyg, medicin m. m. förvaras.

•

Tror du att du gjort allt, när du mättat djuret med mat, så bedrar du dig. Utan god vård af djuret — mild behandling, rast ute i det fria, daglig rykt, ljus och frisk luft i stallet — tillgodogöres ej fodrets näring väl nog, fodringen blir alltså ej nog billig. Fodra huru starkt som helst, det gifver dock ej godt resultat, om djuret står fängsladt hvarje sekund och andas skämd luft samt möter ovänlighet och halfmörker. Muskelkraft och hvälfda lungor, bastanta senor och ledgångar, öppna hudporer, där gaserna fritt och obesväradt komma ut och in och underhjälpa lunga och njute — frisk och lifslustigt pulserande blod samt glädje i ögat, detta får djuret genom en naturenlig vård och användning, och endast därigenom är det möjligt att få fodret fullt betaldt. Således: om du inte af rent mänsklighetsskäl kan förmås att — din plikt likmätigt — låta djuret lefva så, som ett mänskligt herravälde anstår, så kan du göra det åtminstone af en smula — ekonomisk visdom. Alltför många husdjur andas en sådan luft och beläggas med stelkramp under klafvens hårda maktspråk i den grad, att det är helt enkelt djurplågeri.

Tankens makt.

Folk kommer och går och för med sig en andlig vindpust. Somliga bära med sig skvaller, som sträcker ut sin spindelväf från port till port och spinner in sina offer från hus till hus med tanklöst tal och afundsamma frågor i den kända banala konversationen: "voro hennes tänder äkta och pärlorna kring hennes hals — hvar fick hon pengar ifrån — och det berättas — och det var alldeles säkert — och det hade man hört af hennes allra närmaste väninna" o. s. v. i en lång litania. Rätt har den tänkare, som en gång med bitterhet sade: "Sällsynt är den vänskap, som skulle bestå, om vi kunde veta, hvad vår bästa vän säger om oss."

Men folk kommer och går, och det finns sådana, som underhålla en med sjukvård och operationer och lidandehistorier, så det står karbollukt omkring dem, och sjukhuset släpas in i hemmen, och de fördärfva sin omgifning.

Så finns det andra, som fylla rummet med bitterhet och "hvad i all världen skall jag ta mig till?" och själfuppgifvelsens atmosfär och göra luften tung af missmod.

Så finns det sådana, som sprida gift med skarp kritik och kärleklösa ord. De tyckas alldeles glömma, att om de icke kunna tänka godt om andra, så är det ej mycket godt i dem själfva, och föga besinna de, att tanken har elektricitetens vibrationer, som sätta sin prägel på atmosfären. Skiekka ut modlösheten, hatets och afundens tankar, och du omintetgör och upphäfver harmonitens lagar, men tänk kärleksfullt och hjälpsamt, och du skapar lycka och välgång. Men vill din tanke förvilla sig i bitterhet, är ditt sinne borta från förståndets kärleksfulla stigar, din tanke snar att döma, din tunga redo att kritisera, så att ditt sinnes strålar sprida gift och smitta omkring — tag då vara på dig själf och tänk på hvad en bekant tänkare sagt: "Jag är öfverseende mot andra för att kunna vara det mot mig själf". Tänk så, att din tanke kan prägla din omgifning, icke i modlöshet och hopplöshet, i bitterhet och kritik, utan i glädje och förståelse, i intresse och mod och ditt mod skall få bärkraft — till styrka för dig själf, till hjälp för andra.

Den själfförsörjande kvinnan.

Den kände franske dramatiske författaren Brieux har nyligen fått uppförd på Gymnaseteatern i Paris en pjäs "La femme seule", som behandlar ett för närvarande i Frankrike mycket aktuellt ämne: den själfförsörjande kvinnan och hennes rätt till arbete och förvärf.

Förhållandena i detta afseende ha på de senaste tio åren mycket förändrat sig i Frankrike. Kvinnorna hafva smittats af exemplet från andra länder och sökt och äfven delvis erhållit samma rättigheter som männen att få en utbildning, som kan sätta dem i stånd att själfva försörja sig.

Den unga franska flickan var förr i världen hänvisad till att antingen gifta sig, blifva gammal jungfru och uppehålla sig medelst sömnad eller något annat uselt betaldt husligt arbete eller gå i kloster. Den flicka, hvars föräldrar icke kunde gifva henne en hemgift, måste uppgifva alla förhoppningar på att blifva gift.

Nu vilja emellertid de unga flickorna icke längre blifva bortgifta för sin hemgift, de vilja gifta sig af kärlek eller också blifva själfförsörjande. Men i det afseendet hafva de gjort upp räkningen utan mannen, som då han fått klart för sig, att kvinnan håller på att tränga sig in på hans eget område, slutar att visa henne de hänsyn och den ridderlighet, det starkare könet i Frankrike varit kändt för.

Kvinnan vill nu vara själfständig, hon vill arbeta, men rätten till att få arbeta är icke så lätt att få, som man tror. För hur många förödmjukelser och intriger utsättes hon icke, innan det lyckas henne att få en plats. Är hon ung och vacker, förolämpas hon både af öfverordnade och manliga kamrater och uppehållet på kontoret eller ateljén blir ofta omöjlig för henne, ifall hon vill föra en hederlig vandel.

Är hon gammal reser sig hela den manliga världen mot henne, som vågar underbjuda dem på deras eget arbetsfält.

Kriget torde snarast blifva förklaradt, och det kommer närmast att föras af de unga män, som dagligen ha tillfälle att konstatera kvinnans förmåga att säkert och snabbt nå det mål hon satt sig före. Man behöfver blott höra de manliga studenternas tjut, då deras kvinnliga kamrater lämna examensalen med de högsta betyg i fickan, medan de själfva kanske blifvit kuggade. Mannen kan inte tåla kvinnans energi, som förmår henne sitta hemma och arbeta långt fram på natten, medan han själf drifver från kafé till kafé med tärnor och kamrater.

Det är denna strid, som inspirerat Brieux till hans nya pjäs. Och i denna försöker han öfvertyga publiken om att kvinnan såväl som mannen har rätt att arbeta för att lefva, och lefva ensam, om hon har lust därtill — utan att behöfva bero af mannens tyranni och lustar eller af de manliga konkurrenternas hänsynslösa uppträdande.

ALLMÄNNYTTIGT.

Grönsaker, som skola stufvas, d. v. s. afredas med mjöl, böra vara väl kokta förut, ty efter redningen bli de icke mörare.

Fläsk, som skall skäras till tärningar, bör vara kallt och arbetet utföras i ett kallt rum, eljest smälter späcket på ytan och arbetet går dåligt.

Ostronmunkar. Gör en smet af en kopp mjölk, en pint mjöl, en rågad tesked bakpulver, två väl slagna ägg och litet salt. Doppa ostronen i denna smet och koka dem ett och ett i varm flottyr.

Isskåp. Det är ej likgiltigt huru man fördelar insättningen af mat i detta. Smör, mjölk, grädde och alla varor, hvilka äro lätt utsatta för förskämning, böra stå på bottnen. Står t. ex. rått kött underst och mjölk på hyllan däröfver, så förstör köttets uppstigande dunster ofta mjölken.

En liten portion salt, som gnides på smutsigt porslin, aflägsnar fläckar och ränder, som förorsakats af té och andra vätskor.

Vid tvättning af gardiner, som ha breda fransar, bör man komma ihåg, att bästa sättet att hindra dem från att skrynklas är att skaka dem några gånger under det de torka.

Målarfärg kan borttagas från kläder antingen med renad terpentin eller genom att fukta fläcken med oxalsyra och därefter torka med en ren klut.

Korrespondens

Alla Svenska Canada Tidningens prenumeranter äro välkomna att yttra sig i denna afdelning. Följande regler ha vi emellertid sett oss nödsakade att uppställa: 1. Skrif endast på en sida af papperet och med bläck. 2. Skrif så tydligt, kortfattadt och på sak rätande som möjligt. 3. Undvik hätska uttryck mot olika tänkande. 4. Anonyma uppsatser publiceras ej. — Red.

EFTERSÖKES.

Scandinavia, Man., maj 5, '13.

Herr Redaktör!

Jag är en fattig, ensam kvinna och mitt enda stöd här på jorden och i detta främmande land var min son, Henning Okeson. På våren 1912 gaf han sig ut på järnvägsarbete och dyligt i Ontario och bodde till och med en tid i Port Arthur. Jag har visserligen ej läst det själf, men folket här i kolonien påstår sig hafva läst i tidningarna, äfven i "S. C. T." att trenne män blifvit funna å en railroad i närheten af Edmonton, Alta., som på ett eller annat sätt förolyckats. Af papper, funna i den enes fickor, skulle hafva framgått att hans namn var Henning Okeson och som jag ej på längre tid hatt några som hälst underrättelser från min son befarar jag det värsta. Jag ber Er därför, herr redaktör, att genom annons eller på annat sätt hjälpa mig att få visshet i denna för mig så pinsamma sak.

Med utmärkt högaktning,

Karna Jakobson.

ETT TACK.

Nipigon, Ont., 4 april, 1913.

Herr Redaktör!

Godhetsfullt intag följande intyg, af mig personligen och vederhäftigt i full öfverensstämmelse med mitt försök med Lazarol.

Efter två veckors användande af Lazarol med kompressomslag har jag blifvit fullständigt botad från att hafva haft utslag af "excem" och uppsvullna körtlar i halsen. Jag rekommenderar det för hvar och en som är i behof af ett verkande o. effektivt läkemedel. Lazarol gifver, som hvar och en finner, tillfredsställelse för priset. Då jag var sjuklig och förstörd, rekommenderade mig mr Rickard Olson, Nipigon, mig detsamma, och är jag i första hand skyldig honom tack, och därnäst Lazarolens uppfinnare.

Med utmärkt högaktning,

A. Anderson

FRÅN LILLESVE, MAN.

28 April, 1913.

Eftersom det är så sällsynt, att det syns något ifrån denna trakt, så får jag ta till pennan och skrifva några rader till vår kärkomna tidning, och därmed visa att vi ännu lefva i denna utkant af civilisationen.

Först får jag nämna något om väderleken. Hvad den angår, så ha vi inte haft finare vår på många herrans år, och farmarne ha nu börjat att mana på oxarna på allvar. D. v. s. de ha alla brädt med att harfva, plöja och så.

Syföreningen "Framtidens Hopp" har nu fått lön för alla sina bemödanden, i det att den har köpt, och fått hem en finfin så kallad "Chapel Organ" som den ämnar skänka till skolan här, nämligen "Morning Star".

Hvad de ämna samla till nu näst är inte riktigt bestämt än. Har hört glunkas om, att det skall blifva till en "hall" för diverse ändamål, gudstjänst, m. m. Ungdomen växer till, och det skulle vara en präktig sak att hafva en samlingsplats. Ja, hvem säger att inte fruntimren äro 'allright?'

Ungdomen har nu också börjat en idrotts- och temperance club. Hufvudändamålet med denna klubb är att motarbeta rusdryckerna, svärande, och andra fula vagor. Det är ett mycket fint gjordt af ungdomen, tycker jag, ty rusdryckerna ha varit orsak till många ynglingars fall. Må det goda arbetet gå framåt! Härom kvällen var det "surprise party" för mrs. J. P. Henning på hennes 54de födelsedag.

Kort sagt, hela granskapet kom och "surprisade" henne, och alla så hade de kaffe och godsaker med, så där blef riktigt kalas, med en sväng eller två efteråt.

Giftermålsproblemet är för närvarande stilla, men om en skall bedöma efter hur mycket "buggyn" har varit i bruk de senaste sex månaderna, så blir det nog snart något band knutit.

Vi har också fått hit "nytsettlare" nämligen mr och mrs T. R. Histed ifrån Winnipeg. Också ett nygift par som ämnar möta framtiden i Lillesve.

Jag vill nu inte upptaga någon mera plats i eder tidning, utan helt enkelt säga adjö för denna gång. Kanhända jag kommer igen någon annan gång. En god vår tillönskas alla tidningens läsare och redaktionen får inte glömma sig själfva.

"Lodbrok".

ETT GENMÄLE.

I denna tidning för den 12 mars förekom en artikel i skolfrågan. Jag läste den med stort inträsse och förälskade mig i författarens vackra, välskurna penna. Men somt kan en tycka om och somt kan en bli liksom led åt.

Det låg någonting förkrossande i det sätt hvarpå artikelförfattaren introducerade sig själf. Kanske han misstänkte att inbyggarne på dessa stora vildmarker glomt att lyfta på hatten, eller "tumma mossan", för lärda herrar. Hans naiva presentation påminner om en liten historia från Kansas. En illinoisare hade inflyttat till ett samhälle i nämda stat. Han hyste mycket höga tankar om sin egen betydenhet. En afton icke långt efter inflyttningen fick han vid ett samkväm tillfälle att hålla tal. Så började han: "Medborgerliga kamrater i min adoptivstat Kansas! Några år sedan var jag medlem i statslegislaturen i —"

Här afbröt honom en gammal farmare, som rest sig: "Naturligtvis", sade han, "är det rätt och på sin plats att denne vår broder låter oss veta om sitt förflutna lif och hvad han gjort sig skyldig till; men jag vill säga, att om han fört ett anständigt och ärligt lefverne sedan han aftjänat sin termin, skall ingen härområdet för förflutna emot honom". Sat sapienti — —.

Fastän vi nu icke begripa oss på utländsk universitetslärdom, så fatta vi lätt nog att hr C. icke förmått sätta sig in i förhållandena härute. Hvarifrån har han fått den uppfattningen att vår skola skulle vara permanent förlagd till Percival? Och hvarifrån har han föreställningen att vår skolverksamhet skulle vara beroende af kollekter? Att sedan ifrån dessa grundlösa förutsättningar fortgå med att lägga upp argument, det ena efter det andra, är nog bra styft, eller hur?

Skolan i Brandon må vara ypperlig, och den må hafva omätliga resurser i form af fonder och bottenrika gynnare, hvilket kanske icke är alldeles föraktansvärdt, men den är icke svensk och blir det aldrig; den är icke heller lutherskt och möjligheten att den kunde bli en sådan är alltför problematisk. Att orda om en gemensam skandinavisk skola är längesedan försent, då ju norskarne redan ha sin skolsak afgjord, och detsamma torde gälla om danskarne.

Om vi nu skulle ingå med vår skolverksamhet till den s. k. skandinaviska afdelningen vid Brandon College, hvad blefve följden? Jo, att vi finge något som skulle betas vara vårt och ändå icke alls vore vårt. Vi skulle försöka kalla det vår skola och naturligtvis vara pliktskyldiga att inlägga stora summor pänningar i anstalten, men när det gälde att öfva något kontroll öfver anstalten, så skulle vi finna att vi hade ingen sådan, icke ens så mycket att vi skulle förmå utöfva det minsta inflytande öfver den andliga tendensen vid skolan. Och efter tio års vedermödor och $10,000 eller mera, uppoffringar skulle vi icke äga en pinne vid skolan, som vi kunde kalla vår egen.

Att ingå en så ojämn förbindelse vore väl också att gifva dödsstöten åt svenskheten häruppe, och det ha vi ingen lust att göra. Vi älska det svenska språket, de svenska sederna och den svenska tonen och vilja värda dem från slakte till slakte. Men högre än svenskt språk och svensk kultur älska vi luthersk tro och allt det mycena goda, som följt därmed och vilja icke för allt guld i världen utsätta oss för faran att förlora detta arf.

Brandon College är en baptistskola, som står i förbindelse med det berykta Chicagos universitet, som ock är baptistiskt. Detta stora läroverk är byggdt och befästadt med J. D. R:s besuddlade millioner och där har nutidens radikalism, den nebrytande bibelkritiken, fått fotfäste. Om nu skolan i Brandon är ett barn till detta universitet eller ej, det känner jag icke, men förbindelsen är i alla fall ödesdiger. Om vi veta hvad vi göra, komma vi aldrig att ställa vår ungdom under inflytelser som underminera både svenskheten och sann lutherdom.

Om skolans i Brandon fakultet och studenterna i teologi därstädes blifvit så liberala att de tillåta en luthersk studerande under samma tak ha sin öfvertygelse oantastad, då måste vi tänka oss två alternativ: Antingen ha baptisterna släppt sin förut oafvisliga fordran på förkastelse af barndopet och börjat hysa åtminstone respekt för den lutherska läran om dopet. Men om så vore, hvarför sända de ut sina unga baptiststudenter till våra lutherska församlingar för att söka rifva sönder dem? Är det att vara tolerant i sann kristlig betydelse? Eller ock ha de öfvergifvit den positiva kristendomen, så att allt är för dem lika godt, en följd af den nedbrytande bibelkritiken.

På den tiden då de trodde sig hafva en öfvertygelse och svärmade i sin ifran för neddoppning i mycket vatten, fick ingen lutheran vara i fred, nej, icke ens prästen eller klockaren. Okristlig hänsynslöshet har kännetecknat de svenska baptisterna.

Det kan därför icke annat än se misstänkt ut, då man till hvad pris som hälst vill draga den lutherska ungdomen till Brandon skolan. Katolikerna äro också angelägna att få till sina skolor vår luthska ungdom, särskildt unga kvinnor, och de mottagas under förbindelse, om föräldrarne så fordra, att icke söka bibringa dem katolska lärobegrepp. Men tror någon, att de kära nunnorna (eller munkarne) icke med alla tillgängliga medel, argument undantagna, söka imponera uppå och småningom draga de unga öfver till påfvens kyrka? De heta väl icke jesuiter för intet.

För öfrigt är Brandon en otjänlig plats för en svensk luthersk skola, emedan där icke fins någon svensk luthersk församling. Vi tro att ungdomen behöfver församlingsvård och fostran äfven under studietiden. De flästa torde ock känna sig mera hemma i ett svenskt samhälle, där de emellanåt fingo besöka sina landsmäns hem och njuta litet af hemlifvets glädje och vänlighet.

Det är verkligen beklämmande att pänningen skall spela en så förhärskande roll i alla våra önskemål, att vi icke utan hänsyn till dollarmakten våga bestämma oss för nödiga företag. Men att för den allsmäktige dollarns skull gå ända därhän att man frängår öfvertygelser och kastar belysande erfarenhetsrön åt vinden, det vore bra däraktigt. Nog äro vi fattiga, många utan att rå för det, men icke behöfva vi därför vara dumma. Låta vi blott Gud styra och leda oss, så få vi i sinom tid både plats och medel för vår skola. Men vi få dem icke utan bemödanden.

De flästa af vårt folk häruppe torde icke förut ha varit i samma läge i hvilket de nu befinna sig, och det i mer än ett hänseende. Här hvarest staten sköter sitt och kyrkan måste sköta sitt, föreligga många nya uppgifter för dem, som vilja tillvarataga det för människan dyrbaraste i intellektuellt och andligt hänseende. Församlingen påkallas att bygga sin egen kyrka och prästhus samt att underhålla sin lärare. Har folket ingen håg för denna uppgift, så är det klart att församlingsverksamheten måste ligga nere, och följden blir sedlig tillbakagång, förfall och råbet. Älskar folket rena seder och kristliga dygder, har det icke hjärtan att undanhålla sin medverkan i alla andliga och kyrkliga företag. Och de som varit med kunna intyga att där det finnes vilja, där gifves ock utväg; de kunna tillika intyga att det betalar sig på alla sätt. Konferensen, som består af församlingar, påkallas att åtaga sig mera allmänna värf, och till dessa hör att upprätta läroverk, barnhem etc. Här gäller det vara eniga i stor skala, ja, det gäller att ha samfundssinne, så att man icke ser blott på sitt eget lilla inträsse, utan ser på det stora hela såsom en del af det egna inträsset. Att uppoffra för och befrämja offentliga samfundsinrättningar är ett påtagligt lifsvillkor. Utan denna verksamhet inträder snart stillestånd, sedan tillbakagång och slutligen upplösning.

När det blir frågan om att anlägga en högre skola, så önska vi ha ett någorlunda centralt läge med goda järnvägsförbindelser och med en svensk luthersk församling på platsen eller i närheten. Vi våga hoppas att, då vi finna rätta platsen, staden eller någon enskild person, skall känna sig manad att skänka lämplig egendom och en större summa penningar för en stor skola i framtiden. Vi ha redan flera stora tillbud, men intet som i allo motsvarar våra behof. Om ingenting kunna vi göra i denna sak förrän vi få en egen konferens. En sådan vänta vi få till stånd vid det stundande mötet i Stockholm.

Med framtiden för oss och vårt folks goda medverkan kunna vi vänta en obegränsad utveckling till Guds ära och mångas lycka och sällhet. Den lutherska kyrkan i Canada har enligt sista census en starkare tillväxt än någon annan. Detta beror därpå att hon troget tillvaratager Guds förordningar, bibringar sitt folk en sant biblisk världsåskådning och befrämpar gedigen bildning.

Må svenskarne, som ju äro ett lutherskt folk, här i Canada skynda att stärka sina leder, sammansluta sig till lifskraftiga församlingar och så gripa sig an de stora uppgifter, som vänta att bli lösta!

P. A. E.

Den intressanta armen.

För en tid sedan satt en bekant läkare på en restaurant i sällskap med en affärsman. Plötsligt sade den senare:

— Jag såg nyss inne i en cigarrbutik har bredvid ett fall, som säkert skulle intressera er. Där står en man, som inte har någon känsel i sin högra arm.

— Paralysi, förmodligen, sade doktorn.

— Nej, visst inte, han har undersökts af framstående läkare, som icke ansé det vara någon förlamning.

— Huru länge har han haft symptomen?

— Öfver tjugu år. Han skulle gärna betala tusen kronor för att få igen känseln i armen.

— Jag skall gå och titta på honom, sade läkaren.

Och när middagen var öfver, gingo de bägge till cigarrbutiken.

— Kom det öfver er med ens? frågade doktorn.

— Ja, utan något föregående illamående.

— Är armen alldeles utan känsel?

— Ja, alldeles. Ni kan sticka en knif i den, utan att jag känner det.

— Det var besynnerligt. Får jag känna på den.

Doktorn sträckte ut sin hand, kände på den sjuka armen; svängde sig därpå om på klacken och gick ursinnig sin väg.

Armen var af trä.

En lurad domare.

Domare R. brukade behandla vittnena mycket kärft och tillrättavisade dem genast, om de ej framställde sina vittnesmål klart nog.

En dag under ett förhör vände han sig till ett af de inkallade vittnena och sade:

— Nå, hvad vet ni om den här saken?

— Jo, jag tror — —, svarade vittnet.

— Inte duger det, att ni tror och tror, afbröt R. Jag trodde i morse, att jag hade stoppat min plånbok i rockfickan, när jag gick hemifrån, men nu vet jag, att jag lät den ligga kvar på mitt nattduksbord. Nå, fortsätt nu ert vittnesmål, men tro inget vidare, ty jag vill veta, hvad ni har reda på och icke hvad ni tror.

När domaren efter målets afslutning kom hem till middagen, mötte hans hustru honom i tamburen med frågan:

— Du måtte ha varit bra ifrig att få din plånbok, eftersom du skiekade icke mindre än tre bud efter den?

— Hvad? utbrast R. förfärad. Men du gaf den väl inte åt någon, hoppas jag?

— Jo, naturligtvis gaf jag den åt det första budet, när han efter din uppgift beskref, hvar du lagt den, svarade fru förnärmad.

Håll er häst i godt arbetstillstånd

Friska ben draga stora lass. Ingen häst med spatt, splint, curb, ringbone, bony growth eller sprain kan göra sig själf rättvisa. Mr. Edmund E. Harrison, Ingoldsby, Ont., skrifver—"Jag har botat två fall af spatt med er Spavin Cure och använder det för närvarande på en lam häst. Svullnaden håller på att försvinna—äfven den där lamheten."

KENDALL'S Spavin Cure

verkar fort, lämnar inga ärr eller fläckar och kostar litet. $1.00 pr flaska, 6 för $5.00. Skaffa vår värdefulla bok — "Treatise on the horse" — gratis hos er apotekare eller tillskrif oss.

Dr. B. J. KENDALL CO., Enosburg Falls, Vermont, U. S. A.
Håll er häst i godt arbetstillstånd.

GILLETT'S PERFUMED LYE

För tvålfabrikation; För uppmjukning af vatten. Borttagande af målarfärg. Desinficering af slaskrör, klosetter, afloppstrummor m. m.

SÄLJES ÖFVERALLT.
UTAN JÄMFÖRELSE.

ABSORBINE

betar strikta, svullna fötleder, "Lymphangitis", "Poll Evil", "Fistula", "Boils", sår, "Wire Cuts", kressäg, svullnader, lamhet och lindrar hårstigt smärtor utan några bläsor eller hårafall. Hästen kan användas. Behagligt att använda. $2.00 per buteljen, franko. Beskrif sjukdomen för erhållande af instruktioner, hvilka jämte bok 5E erhålles gratis.

Det stafvas A-B-S-O-R-B-I-N-E och tillverkas endast af
W. F. YOUNG, P. D. F.,
178 Lymans Building. Montreal, Que.
Tillhandahålles äfven af: Martin Bole & Wynne Co., Winnipeg; The National Drug & Chemical Co., Winnipeg och Calgary och Henderson Bros. Co., Ltd., Vancouver.

DE LAVAL CREAM SEPARATORS

Inbesparar Priset Hvarje år den Brukas.

Om ni funderar på att köpa en gräddseparator och endast har ett litet kapital att köpa för, låt ej fresta eder till att lägga ned edra pengar i s. k. "billiga" maskiner.

Hvarför kasta ut era surt förvärfvade pengar på en billig, undermålig maskin, då ni kan köpa en äkta De Laval på sådana lätta villkor att

Den kommer att betala kostnaderna medan ni betalar för den.

När ni köper en De Laval har ni absolut säkerhet för att eder maskin kommer att tjänstgöra i tjugo år, under hvilken tid den kommer att spara hvarje möjlig dollar för eder och inbringa sitt pris flera gånger om.

Om ni köper en s. k. "cheap" separator måste ni betala kontant i förväg och sedan stå risken af att maskinen blir värdelös inom ett par år för att ej tala om den grädde som förloras under tiden den varar.

Flera De Laval maskiner äro i bruk än någon annan sort. Det finns en orsak. Glöm ej att besöka De Lavals platsagent och SE och FÖRSÖK en De Laval innan ni köper någon gräddseparator.

Den nya 72-sidiga De Laval Dairy Hand Book hvari viktiga mejerispörsmål diskuteras af de bästa auktoriteter, är en bok som hvarje koägare borde hafva. Sändes fritt på begäran om ni nämner denna tidnings namn. Ny 1913 De Laval katalog sändes äfven fritt på begäran. Skrif till vårt närmaste kontor.

De Laval Dairy Supply Co., Limited,

MONTREAL PETERBORO WINNIPEG VANCOUVER